

To je pač dokaz žalostne dekadence. Avstrijski parlament nima trdne večine in nima trdne manjšine, avstrijski parlament nima določne vladne stranke, pa tudi ne določne opozicije, največ vsled tega, ker ne vidi seboj prave vlade, nego samo izkoriščevalec § 14. in vsled tega tudi ni v stanu, sestaviti primeren prezidij. Avstrijski parlament je samo skupina strank, katerih nič ne veže, parlament v pravem pomenu te besede pa ni!

Politični pregled.

Notranji položaj je še vedno popolnoma nejasen. V ministrstvu nastala nasprotja so se poravnala na ta način, da so se iz prestolnega govora črtali tisti odstavki, katerim sta minister Rezek in Pištak nasprotovala. Položaj se pač tekem prihodnjih tednov pojasni v državnem zboru, če tudi le v toliko, da se izkaže občna zavoženost, in da se začne zopet vladanje s § 14.

Državni zbor. — Včeraj se je sešla poslanska zbornica. O volitvi predsedništva govorimo na drugem mestu. Zmedenost je tolika, da do prve seje stranke med seboj niti v pravo dotiko niso prišle. Klubi so se le bolj sami s seboj pečali. Poljski klub se je izrekel za politiko proste roke, torej zoper obnovitev desnice. Bržčas se bodo Poljaki pridružili Nemcem. Čehi so se veliko pogajali z vlado. Poroča se, da ne bodo več obstruirali, ali ves svet ve, da samo doslej ne, dokler ne bo prilike, spraviti vlado v stisko. Malorusi ne bodo ustanovili svojega kluba. Tisti maloruski poslanci, ki so bili zoper voljo naroda in s pomočjo vladnih bajonetov izvoljeni, se nočejo združiti z njih rojaki, ker noče vlada, da bi Malorusi prišli do veljave. Jugoslovanski klub, to je že danes očitno, ne bo popolen in to po krivdi dr. Šusteršiča. Nastala bosta dva kluba ali klubčiča, ki oba ne bosta imela prav nobenega pomena. Nemške stranke se mej seboj tudi še niso zjediniše. V minolem parlamentu so imele skupen organ, bile so združene v *Gemeinbürgerschaft*, zdaj pa se ta krha. Posebno ostro nasprotje obstoji med nemškoradikalnimi in nemško-liberalnimi veleposestniki. Radikalci so podpisali naravnost veleizdajski program, katerega so veleposestniki ostro obsodili.

Poljaki in njih minister. — Iz poljskega kluba se močno agitira zoper sedanjega poljskega ministra Pištaka. Poljaki hočejo na njegovo mesto spraviti Čehom jako nasprotnega, Nemcem pa jako naklonjenega grofa Vodicekega.

Ogrska. — Te dni se vrše na Reki občinske volitve. Tri leta je trajal konflikt mej Rečani in madjarsko vlado. Zdaj so se Rečani popolnoma udali. Župan bo zopet dr. Mayländer.

Srbija. — Položaj v Srbiji je sila neugoden. Državne blagajne so povse prazne, a na posodo ne dobi država nikjer nič.

Bolgarija. — V Bolgariji je prišlo na krmilo novo ministrstvo, katero je sestavil minister Petrov, sedanji „ljubljenec“ princa Koburškega. Ta dogodek pa je zelo razburil vso bolgarsko javnost, kajti Petrov, ki je desna roka Koburžana samega, je ozlovoljil zlasti vojaške kroge na skrajni način. Vsled njegove odredbe je bilo o novem letu premaknjenih na višja mesta mnogo častnikov, ki tega niso zaslužili, a zapostavljenih mnogo starejših in zaslužnejših mož. Oziralo se je samo na ljudi, ki ugajajo po licu Koburžanu. Ta zadeva pa je kakor ogenj na smodnik v tem času, ko spor z Rumunijo ni še urejen, kajti mnogo užaljenih častnikov je že odstopilo iz vojske in odstopi se še množijo.

Italija. — Širi se vest, da izstopi Italija iz trozveze, in da se hoče polastiti Albanije, tudi če bi prišlo do vojne z Avstrijo.

Angleška. — Kralj Edvard VII. je potrdil sedanje ministrstvo, s katerim je dedno dobro soglašal. O razmerju mej kraljem in umrlo njegovo materjo pripajajo na dan jako zanimive stvari. Kar je za to razmerje v prvi vrsti jako značilno, je dejstvo, da princ Wales, sedanji kralj Edvard VII. ni bil poklican k smrtni postelji svoje matere, dočim so prišli vsi drugi živeči otroci. Pričakovati pa je bilo, da bi vsaj sam iz lastnega otroškega nagiba se podal k svoji materi, nahaajajoči se v smrtni nevarnosti, a princ Wales se je rajše odpeljal v Sandringham. Še le v zadnji hip je bil princ pozvan v Osborn, a vzrok temu so sledeča dejstva. Mej kraljico Viktorijo in njenim najstarejšim sinom, sedanjim kraljem Edvardom je vladala že dolga leta huda mržnja, katero je povzročalo lahkomišelnost življenje princovo. Stvar se je začela v Oxfordu, kjer je uganjal za angleškega prestolonaslednika tako sramotne stvari, da ga je moral priti karati njegov še tedaj živeči oče. Mej očetom in sinom se je vršil tedaj nastop, o katerem je šepetala vsa angleška javnost. Napetost med materjo in sinom pa se je še povečala, ko se je poročil princ s hčerjo danskega kralja, proti kateri ženitvi je bila odločno kraljica, dasi se je pozneje sprijaznila s svojo sinaho. Princ pa je kmalu jel tudi hrepeneti po angleškem prestolu in je radi tega želel, da bi se kraljica Viktorija umaknila s prestola. V tem pogledu je kar najbrezobzirneje jel nastopati proti svoji materi. Pod njegovim vplivom je prinesel list „Times“ članek, ki je nasvetoval, naj bi se kraljica odpovedala prestolu, a lord Disraeli-Beaconsfield (žid) je v nekem javnem govoru izrekel besede, „da je kraljica duševno in telesno nesposobna za vladarstvo itd.“ Te stvari so seveda silno razburile vso angleško javnost, a ne manje tudi kraljico samo, ki je ne to dala objaviti, da dokler ima še kaj moči, hoče vladati ona sama. Vsled te izjave se je unelo na strani prestolonaslednika skoraj pravcato sovraštvu do svoje matere in uprav temu nagibu je tudi pripisati dejstvo, da se je unela vojna v južni Afriki, o kateri je princ znal, da bode najhuje pretresla kraljico. Kajti princ Wales, tast vojvode Fife, ki je jeden načelnikov v južno-afriški družbi, kateri na čelu je stal znani Cecil Rhodes, šel je v vsem na roko ministru Chamberlainu, ki je uprav iz trte izvil vojno v južni Afriki. Tako je princ Wales s svojimi nečlovekoljubnimi pristaši dosegel svoj sebični namen: vojna v južni Afriki z vsemi za Anglijo usodepolnimi posledicami se je unela in zadala smrtni udarec ponosnemu srcu kraljice Viktorije — že 60letni princ pa je došel na prestol, katerega si je tolikaj zaželel.

O položaju v južni Afriki poročajo listi, da je zlasti v mestu Johannesburg uprav strašen. Beda v tem mestu je nepopisna. Ženske in otroke gonijo kakor živino nečloveški angleški vojaki od vseh strani skupaj kakor „vojne ujetnike“, ter jih pode na jezdišče. Ondi morajo prebiti v blatu, mrazu in dežju po noči in po dnevu, dajejo jim le nekoliko odpadkov od jedil iz najslabše moke, katero uživajo sicer le divjaki. Zadnje dni so zopet prignali 500 žensk in otrok od naselbine pri Klerksdorfu. Sirote so naložili kakor živino na odprte živalske vozove, in tako so jih peljali vso noč v najhujšem vremenu mej viharjem in točo, tako da jih je mej potjo mnogo nevarno obolelo. Kako pa izgleda po deželi okrog, to pa je nad vse strahovito, tu je razdejano vse tako, da bi ne bil mogel tako pustošiti najhujši vihar. Poslopja vsa razdejana in požgana, setev uničena, sadno drevje posekano, sploh uspehi dolgoletnega truda in pridnosti Burov pokončani. Da so si Angleži postavili za nalogo popolnoma zatreti narod Burov, dokazuje tudi dejstvo, da so začeli zapirati žurnaliste, ki se zavzemajo za Bure.